

# Ioan Bogdan

Ioan Bogdan (n. 25 iulie 1864, Șcheii Brașovului, Imperiul Austriac – d. 1 iunie 1919, București, România) a fost un lingvist, filolog și istoric român, autorul unor studii referitoare la limba documentelor slavo-române și creator al filologiei slavo-române.



A absolvit liceul în Brașov și studiile universitare la Școala Superioară din Iași. Licențiat în litere, a studiat limbile slave la Viena, Petersburg și Cracovia. La 20 iunie 1892 a fost numit profesor la Facultatea de Litere a Universității din București, unde a fost decan în: 1898, 1900, 1902, 1904, 1906, 1909, 1910 și 1912. A fost membru al Societății de Istorie și Antichități din Moscova.

La 31 martie 1892 a fost ales membru corespondent al Academiei Române, iar la 29 martie 1903 a fost numit membru titular. Ioan Bogdan a fost vicepreședinte al Academiei Române de două ori (prima dată între 25 mai 1910 - 25 mai 1913 și a doua oară între 28 mai 1916 - 1 iunie 1919).

Desfășoară o fecundă și asiduă activitate de cercetare, descoperind numeroase manuscrise slavo-române: Analele de la Putna, Cronicile lui Macarie, Eftimie și Azarie, Codicele de la Tulcea. Opera sa, axată în principal pe studierea istoriei poporului român și a culturii sale în Evul Mediu, se adresează în aceeași măsură istoricului, filologului și lingvistului. Studiile sale, ample comentarii privind probleme și fapte de limbă, se opresc în special asupra lexicului documentelor slavo-române. (Glose române într-un manuscript slavon din secolul al XVII-lea: Un lexicon slavo-român din secolul al XVII-lea). Contribuie la elaborarea primului regulament unic al facultăților de litere și filosofie din țară (1897).